

Tjugosjätte söndagen – Faderns skonsamhet och mildhet

I dagens evangelium talas det om två söner. Också i en annan liknelse talar Jesus om två olika söner: den förlorade sonen och hans avundsjuke bror. Men i dessa båda liknelser är det inte sönerna som har huvudrollen utan deras far. Under hela sitt offentliga liv och sin förkunnelse är det Fadern som Jesus hela tiden talar om. Det är hans barmhärtighet som är kärnan i hans glada budskap, evangeliet. Redan som tolvårig rymling från sina föräldrar till templet i Jerusalem säger Jesus att han måste vara hos sin Fader. Jesus vill lära oss att vi också måste vara hos Fadern och finna vår tillflykt hos honom, ära och förhärliga honom och försöka motsvara hans förväntningar genom ett liv i godhet och rättfärdighet.

”Tänk, Herre, på din barmhärtighet och din nåd, ty de är av evighet” (Ps 25:6). Fadern har sänt sin Son till världen, och till var och en av oss, för att han skall uppenbara hans eviga kärlek. Vi måste alla drabbas av denna kärlek. Vi måste förvandlas och nyskapas. Det är det vi kallar frälsning. Vi sitter ofta fast i oss själva och sluter oss för denna kärlek. Vi vill inte arbeta i Guds vingård utan bara för vår egen vinning och karriär. Vissa av oss säger kanske ja till Guds kärlek, men sedan blir det inte mer med det. Andra säger kanske nej – som en av de två bröderna i dagens evangelium – men ångrar sig sedan och ställer sig till Guds förfogande. Därför är det så viktigt att vi verkligen har bilden av den barmhärtige, tålmodige och förlåtande Fadern på vår näthinna och inristad i vårt hjärta. Det är bara utifrån vårt medvetande och vår öppenhet för Fadern som något kan förändras i oss, så att vi går ut ur vår själviskhets fängelse och blir fria att följa Jesus på vägen till Fadern.

”Din skonsamhet och mildhet är det främsta tecknet på din allmakt”. Så bad vi i mässans början. Vi bekänner vår tro på ”Gud Fader allsmäktig” i trosbekännelsen varje söndag. Samtidigt måste vi komma ihåg att denna allmakt blir speciellt tydlig genom Guds barmhärtighet, skonsamhet och mildhet. Ingen kan förlåta synden i alla dess mest fasansfulla konsekvenser utom den allsmäktige Fadern. Ingen kan få förlåtelse om han inte omvänder sig och ångrar vad han gjort. Varje gång vi går till bikt, blir denna trons paradox tydlig. Ingen myndighet i världen, varken statlig eller kommunal, kan ge förlåtelse. Det är bara Kristi heliga kyrka som får förmedla Guds förlåtelse för alla våra synder.

Det är alltid lättare för oss att se andras synder än inse våra egna. Det är här all omvändelse börjar: att se de egna försyndelserna med förstoringsglas och de andras i förminskad skala. Tänk vilken andlig revolution det skulle bli om vi kristna gjorde så som de heliga alltid gör! Allt skvaller och förtal skulle tystna. Det är bara våra egna synder vi kan ångra och för förlåtelse för. Handlar vi så, då

blir det också vår stora glädje att få förlåta vår nästa. Gör vi det, då får vi efterlikna vår himmelske Fader, vars stora glädje det är att få förlåta sina söner och döttrar.

”Var ödmjuka och sätt andra högre än er själva. Tänk inte bara på ert eget bästa utan också på andras. Låt det sinnelag råda hos er som också fanns hos Kristus Jesus” (Fil 2:3-5). Genom trons, hoppets och kärlekens gåvor kan vi steg för steg växa in i Kristi sinnelag och förvandlas av det. Vi kan få dela hans tänkesätt. Vi kan få utföra de förberedda kärleksgärningar som han vill anförtro åt oss. Vi kan få säga det han skulle ha sagt i en viss situation. Denna likgestaltning med Jesus är den största gåva som Fadern vill ge sina barn, för vi är verkligen Jesu bröder och systrar. Genom den heliggörande nåden kan vi bli honom allt mer lika. Vi tillhör Jesu familj, hans hushåll. Det måste fylla oss med glädje och tacksamhet att han vågar låta oss få komma honom så nära det bara går. Samtidigt är det ett ansvar utan like. Fadern har utgivit sin Son på korset för vår skull. Han har för alltid anförtrott honom åt oss, så att vi genom att tjäna och efterfölja honom skall göra Jesus känd, älskad och tillbedd. När det går upp för oss, börjar vi förstå vilket ansvar vi har både inför Gud och människor. Det hänger på oss som vågar kalla oss kristna om världens människor skall komma till tro och öppna sig för Jesus eller vända sig bort i likgiltighet eller rentav avsmak.

Men Paulus ger oss mod och tillit: ”Om det alltså finns tröst genom Kristus, uppmuntran från kärleken och gemenskap från Anden, om det finns ömhet och medkänsla, gör då min glädje fullkomlig genom att visa enighet” (Fil 2:1-2). Som Jesu lärjungar, som katolska kristna måste vi visa denna inbördes enighet för att världen skall kunna tro. Om vi bara bråkar och förtalar varandra, vittnar vi effektivt mot Jesus och vägrar att ta emot den delaktighet i hans sinnelag som han vill ge oss del av. Då skrämmer vi bort alla dem som försiktigt vågar närma sig Kristus och hans kyrka. Men vi får inte ge upp, det finns alltid nåd och förlåtelse, omvändelse och bot, eftersom vi tror på en barmhärtig och förlåtande Fader. Paulus styrker oss när vi vill återvända till den trons enhet och kärlekens enighet, som är den katolska Kyrkans sanna atmosfär: ”Lev i samma kärlek, eniga i tanke och sinnelag, fria från självhävdelse och fåfänga” (Fil 2:2).

Gång på gång kallar Fadern på oss för att vi skall gå ut och arbeta i hans vingård, i den värld som han har anförtrott åt oss. Den värld som är så sårad av synd och hat, den skapelse som är så utsugen och vanskött, ja, det finns oändligt mycket att göra i Herrens vingård. Om inte vi vill arbeta där och försöka ställa till rätta, försona och bygga upp, vem skall då göra det? Tiden är knapp. Tiden krymper.